

Det er stadig ikke gået op for mig

Af Thorkil Thorsen

Jeg forstår det ikke. At voksne mennesker med en tilsyneladende almindelig intelligens ikke med det samme opdager det, når de rent faktisk har vundet en medalje ved de Olympiske Lege. Der står de alle som én og viser en medalje frem foran kameraet – og nogle af dem bider endda også i den – og så siger de gudhjælpemig til mikrofonholderen, at det ikke er gået op for dem. Helt ærligt, hvad har de gang i?

For eksempel udtalte cykelrytteren Jakob Fuglsang til TV2: ”Nu har jeg fået medaljen, men der går nok et par dage, før det for alvor går op for mig”. Badmintonspilleren Victor Axelsen sagde: ”Det er ikke rigtig gået op for mig endnu, hvad det er, der er sket”. Den måske mere jordnære bryder Mark O. Madsen – ham på madrassen – udtalte ligeledes, at ”det er ikke gået op for mig endnu, at jeg har vundet en OL-medalje”. Og dét sagde han endda inden finalen, hvor han jo allerede vidste, at han ville vinde enten sølv eller guld.

Mærkeligt, ikke sandt? Det lykkedes mig ikke at høre en eneste dansk medaljevinder fortælle, at jo, naturligvis er den feset ind.

Gad vide, om det var gået op for dem, at det ikke var gået op for dem.

Selvfølgelig er de i sportsjournalisternes vold og udsat for trivielle, ulideligt dumme klicheer og standardspørgsmål om, hvad de følte i netop det øjeblik, hvor de passerede målstregen, hvad de føler nu, og, ja, ævle-bævle. Men alligevel. Hvad sker der lige?

Jeg har tre teorier. Den ene går på, at alle OL-medaljer har været smurt ind i en smitsom, hurtigt virkende jeg-forstår-det-ikke-virus, som midlertidigt har lammet atleternes evne til at begribe, hvad der er sket.

På fredag skal jeg til rund fødselsdagsfest. Jeg glæder mig til at høre, om fødselaren har set kendsgerningerne i øjnene. Jeg kunne jo interviewe ham og spørge:

Svend, hvad føler du lige nu? Er det rigtigt gået op for dig? Hvis han tøver med sit svar, er det nok fordi han har været for tæt på en smitsom OL-medalje eller for meget i flydende nærkontakt med de mange flasker vin, han har vundet i kortspil. Jeg kunne også spørge ham: Begriber du overhovedet, at du har inviteret 90 mennesker til at fejre dig? Jeg ved ikke, hvad han vil svare. Men når han om nogle dage får regningen fra Nyker Selskabslokaler, så vil det for alvor gå op for ham!

Min anden teori om medaljevinderne i Rio er, at de svarede som de gjorde, blot fordi de ikke rigtigt kunne forestille sig, hvad det vil komme til at betyde for dem på den ene eller den anden måde. Hvad det vil gøre ved dem, at de er blevet medaljerede. Hvordan den opnåede præmie, som de har trænet ihærdigt og målrettet hen imod igennem flere år, måske vil komme til at påvirke deres videre karriere og deres liv i øvrigt.

Det kan sikkert også være svært på det tidspunkt at vide, hvordan man vil te sig bagefter. Om man efter hjemkomsten fra OL vil løbe jubelskrigende rundt i ens barndoms idrætsklub og stritte med medaljen, eller om man straks vil slænge den ned i en kasse på pulterkammeret sammen med andet bras og souvenirs. For nogle sportsfolk har en medalje været et adgangskort til lukrative, professionelle kontrakter og senere til ansættelse som mikrofonholdere eller ekspertkommentatorer på sportskanalerne. For andre har livet efter medaljen været en gedigen nedtur på grund af oplevet forventningspres og præstationsangst. Medaljen har haft sin bagside.

Jeg tror ikke, at Svend vil fare rundt i sognet og proklamere, at han nu har passeret endnu en kronologisk mærkepæl, selv om han selvfølgelig har arbejdet hårdt for at nå så langt. Og dermed på en måde også har vundet. Han vil sikkert afslappet og skødesløst pakke det ned og lade som ingenting – altså bortset fra selve festen.

Det lykkedes mig ikke at høre en eneste dansk medaljevinder fortælle, at jo, naturligvis er den feset ind

Han ved, at der som aktiv selvstændigt erhvervsdrivende venter ham de samme opgaver efter som før den runde dag. Fødselsdagen åbner næppe døre til en ny og anderledes karriere; og med hans alder burde der heller ikke være anledning til noget forventningspres om at yde og producere stadigt mere. De Olympiske Leges motto ”hurtigere, højere, stærkere” synes dårligt egnet som ledestjerne for de kommende år. Men ellers er runde fødselsdage noget, mange fødselarer har et anstrengt forhold til. Nogle vil simpelthen bare ikke se i øjnene, at de er blevet for eksempel 40 eller 50 år. Det er uvirkeligt for dem. For andre er dét at nå et rundt tal så tyngende, at det er den direkte anledning til at falde i et sort hul. Der er midtvejskrise. Der er 50 års krise. Der er panikalder. Der er undergangsalder. Men de fleste af os bliver jo mere fattede og vant til det med årene. Og selvfølgelig går det hver gang op for os, selv om vi godt kan være både imponerede og bedrøvede over, at – hov – der røg endnu et år eller årti.

Min tredje teori om de danske medaljevindere handler om beskedenhed. Måske er de af natur bare lidt ydmyge og tilbageholdne og ville i interviewene ikke fremstå brovtende og pralende. Derfor var det en bevidst reaktion fra dem og en undvigemanøvre at sige, at det ikke var gået op for dem. Ligesom jeg selv kunne finde på at sige, at jeg ikke er fantastisk. Jeg kender flere beskedne typer, som hviler godt i sig selv. Som ikke behøver den store ståhej.

Men i øvrigt: Til lykke til Svend. Fattet, stiltfærdig og atletisk passerer han de 70 år. Ny personlig rekord!

Det er vist ikke helt gået op for mig.

THORKIL THORSEN er efter 40 års frivillig eksil tilbageflytter i 2009. Potentiel pensionist. Pendler mellem lønarbejde som seniorforsker i København og selvstændig konsulentvirksomhed på Bornholm.